РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

8 септември 2009 година*

По дело C-478/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Handelsgericht Wien (Австрия) с акт от 27 септември 2007 г., постъпил в Съда на 25 октомври 2007 г., в рамките на производство по дело

Budějovický Budvar, národní podnik

срещу

Rudolf Ammersin GmbH,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans (докладчик), г-н A. Rosas, г-н K. Lenaerts, председатели на състави, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász, г-н L. Bay Larsen и г-жа P. Lindh, съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа K. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 декември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Budějovický Budvar, národní podnik, от адв. C. Petsch, Rechtsanwalt,

— за Rudolf Ammersin GmbH, от адв. C. Hauer, B. Goebel и C. Schulte, Rechtsanwälte,

— за чешкото правителство, от г-н T. Boček и г-н M. Smolek, в качеството на представители,

— за гръцкото правителство, от г-н I. Chalkias и г-жа K. Marinou, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н B. Doherty, г-н B. Schima и г-жа M. Vollkommer, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 28 ЕО и 30 ЕО, на Акта относно условията за присъединяването към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 33, наричан по-нататък „Акт за присъединяване“), на Регламент (ЕО) № 918/2004 на Комисията от 29 април 2004 година относно приемане на преходни разпоредби за закрила на наименованията за произход и на географските указания на земеделски продукти и храни вследствие на присъединяването Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 163, стр. 88), както и на Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Budějovický Budvar, národní podnik (наричано по-нататък „Budvar“), пивоварна, установена в град České Budějovice (Чешка република), и Rudolf Ammersin GmbH (наричано по-нататък „Ammersin“), дружество, установено във Виена (Австрия), което извършва търговия с напитки, във връзка с искането на Budvar да се забрани на Ammersin да продава бирата, произведена от Anheuser-Busch Inc. (наричано по-нататък „Anheuser-Busch“), пивоварна, установена в Saint Louis (Съединени щати), с марката „American Bud“, на основание на това, че по силата на двустранни договори между Чешката република и Република Австрия използването на означението „Bud“ в последната държава членка е запазено за бирата, произведена в Чешката република.

Правна уредба

Международно право

3 Член 1 от Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация от 31 октомври 1958 г., ревизирана в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 828, № 13172, стр. 205, наричана по-нататък „Лисабонската спогодба“), гласи следното:

„(1) Страните, за които се прилага настоящата Спогодба, образуват Специален съюз в рамките на Съюза за закрила на индустриалната собственост.

(2) Те се задължават да закрилят на своите територии, съобразно условията на настоящата Спогодба, наименованията за произход на стоките на другите страни от Специалния съюз, признати и закриляни на това основание в страната на произхода и регистрирани от Международното бюро за интелектуална собственост [...] посочено в конвенцията, учредяваща Световната организация за интелектуална собственост [СОИС].“

4 Съгласно член 2 от Лисабонската спогодба:

„(1) По смисъла на настоящата Спогодба под наименование за произход се разбира географското наименование на страна, област или местност, които служат за означаване на една стока, която произхожда оттам и чиито качества или свойства се дължат изключително или основно на географската среда, включваща природните и човешките фактори.

(2) Страната на произхода е тази страна, чието име или име на нейна област или местност съставлява наименованието за произход, което е дало на стоката нейната известност.“

5 Наименованието за произход BUD (наименование за произход № 598) е регистрирано съгласно Лисабонската спогодба в СОИС за бира на 10 март 1975 г.

Общностно право

Актът за присъединяване

6 Съгласно член 20 от Акта за присъединяване:

„Актовете, изброени в приложение II към настоящия акт се променят, както е посочено в това приложение.“

7 Глава 6 А, точка 18 от приложение II към Акта за присъединяване, озаглавено „Списък по член 20 от Акта относно условията на присъединяването“, гласи:

„31996 R 1107: Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията от 12 юни 1996 г. за регистриране на географски указания и наименования за произход по процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета (ОВ L 148 […], стр. 1), изменен с:

[…]

— 32002 R 1829: Регламент (ЕО) № 1829/2002 на Комисията от 14 [октомври] 2002 година (ОВ L 277 […], стр. 10).

а) в член 1 се добавя следната алинея:

„Наименованията [другаде в текста: „означенията“] „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ и „Budějovický měšťanský var“ се регистрират като защитени географски указания (ЗГУ) и се изброяват в приложението в съответствие със спецификациите, предадени на Комисията. Това не засяга която и да е търговска марка за бира или други права, съществуващи в Европейския съюз на датата на присъединяването.“

б) в приложението, част Б, се добавя следното след глава „Бира“:

„ЧЕШКА РЕПУБЛИКА:

— Budějovické pivo (ЗГУ)

— Českobudějovické pivo (ЗГУ)

— Budějovický měšťanský var (ЗГУ).“

Регламент (ЕИО) № 2081/92

8 Съображение седем от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, стр. 1) посочва:

„[…] че понастоящем съществуват различия в националните практики за прилагане на регистрирани наименования за произход и географски указания; […] че следва да бъде предвиден подход на Общността; […] че една рамка от правила на Общността за защита ще позволи развитието на географските указания и наименованията за произход поради това, че осигурявайки един по-еднообразен подход, такава една рамка ще осигури честна конкуренция между производителите на продукти, ползващи се от такива означения, и ще увеличи доверието на потребителите към продуктите.“ [неофициален превод]

9 Членове 5—7 от Регламент № 2081/92 уреждат процедурата за регистрация на посочените в член 2 от този регламент географски указания и наименования за произход, наречена „нормална процедура“. Съгласно член 5, параграф 4 от посочения регламент заявката за регистрация трябва да се подаде до държавата членка, в която се намира съответната географска област. Съгласно член 5, параграф 5, първа алинея от същия регламент тя проверява дали заявката е обоснована и я предава на Комисията на Европейските общности.

10 Поради обстоятелството, че проверката по заявка за регистрация от страна на Комисията изисква определено време и че в очакване на решение по регистрацията на означение следва да се допусне предоставянето на временна национална закрила от държавите членки, Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от

17 март 1997 година относно изменение на Регламент (ЕИО) № 2081/92 (ОВ L 83, стр. 3) добавя след първата алинея на член 5, параграф 5 от Регламент № 2081/92 следния текст:

„Тази държава членка може само временно да предостави на национално равнище закрила по смисъла на настоящия регламент на означение, което е изпратено по изисквания начин и, когато е подходящо — период за приспособяване, считано от датата на това изпращане; […]

Тази преходна национална закрила се прекратява на датата, на която се вземе решението за регистрация съгласно настоящия регламент. […]

Последиците от такава национална закрила, когато означението не се регистрира по настоящия регламент, са отговорност единствено на съответната държава членка.

Мерките, предприети от държавите членки съгласно втората алинея имат действие само на национално равнище; те не влияят върху търговията вътре в Общността.“ [неофициален превод]

11 Член 17 от Регламент № 2081/92 въвежда процедура за регистрация, приложима към регистрацията на означения, които вече съществуват към датата на влизане в сила на този регламент, наречена „опростена процедура“. Тази разпоредба предвижда в частност, че в срок от шест месеца след влизането в сила на Регламент № 2081/92 държавите членки информират Комисията за това кои означения желаят да регистрират на това основание.

12 За да се отчете по-специално обстоятелството, че първото предложение за регистрация на географски указания и на наименования за произход, което Комисията трябва да изготви в приложение на член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92, е представено в Съвета на Европейския съюз едва през март 1996 г., когато по-голямата част от предвидения в член 13, параграф 2 от същия регламент преходен период от пет години е изтекъл, влезлият в сила на 28 март 1997 г. Регламент № 535/97 замества последния параграф със следния текст:

„Чрез дерогация от параграф 1, букви а) и б), държавите членки могат да запазят националните системи, които позволяват използването на означения, регистрирани по член 17, за период от не повече от пет години след датата на публикуване на регистрацията, при условие че:

— продуктите са търгувани законно, като са използвани такива означения най-малко пет години преди датата на публикуване на настоящия регламент,

— предприятията са търгували законно със съответните продукти като са използвали означенията непрекъснато през периода, посочен в първото тире,

— етикетирането ясно посочва истинския произход на продукта.

Все пак това изключение не може да доведе до свободната търговия на продукти на територията на дадена държава членка, където такива означения са били забранени.“ [неофициален превод]

13 Член 1, точка 15 от Регламент (ЕО) № 692/2003 на Съвета от 8 април 2003 година относно изменение на Регламент (ЕИО) № 2081/92 (ОВ L 99, стр. 1) предвижда:

„Член 13, параграф 2 и член 17 се заличават. Разпоредбите на тези членове обаче продължават да се прилагат за регистрирани означения или за означения, за които е подадена заявка за регистрация по процедурата, предвидена в член 17, преди влизането в сила на настоящия регламент.“ [неофициален превод]

Регламент № 510/2006

14 Регламент № 2081/92, последно изменен с Регламент (ЕО) № 806/2003 на Съвета от 14 април 2003 година (ОВ L 122, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 126), е отменен с член 19 от Регламент № 510/2006. Последният влиза в сила в деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*, а именно на 31 март 2006 г.

15 Съображение 6 от Регламент № 510/2006 гласи:

„Следва да бъде изработена разпоредба за подхода на Общността към наименования за произход и географски указания. Рамката на правилата на Общността относно системата за закрила позволява развитието на географски указания и наименования за произход чрез осигуряване на еднакъв подход като рамка, която обезпечава честната конкуренция между производители на продукти, които имат такива означения, и повишава доверието към продуктите в очите на потребителите.“

16 Според съображение 19 от този регламент:

„Наименованията [другаде в текста: „означенията“], вече регистрирани съгласно Регламент […] № 2081/92 […] на датата на влизане в сила на настоящия регламент, следва да продължат да бъдат закриляни съгласно настоящия регламент и автоматично да бъдат включени в регистъра. […]“

17 Член 1, озаглавен „Обхват“, от посочения регламент предвижда в своите параграфи 1 и 2:

„1. Настоящият регламент въвежда правилата за закрила на наименования за произход и географски указания на земеделски продукти, предназначени за консумация от човека, посочени в приложение I към Договора, и хранителни продукти, изброени в приложение I към настоящия регламент, и на земеделски продукти, посочени в приложение II към настоящия регламент.

[…]

2. Настоящият регламент се прилага, без да се накърняват други специфични разпоредби на Общността.“

18 Приложение I, озаглавено „Хранителни продукти, упоменати в член 1, параграф 1“, към същия регламент споменава „бира[та]“ в своето първо тире.

19 Член 2, озаглавен „Наименование за произход и географско указание“, предвижда в своите параграфи 1 и 2:

„1. За целите на настоящия регламент:

а) „наименование за произход“ означава наименование на район, специфично място или, по изключение, наименование на страна, използвани за означаване на земеделски или хранителен продукт:

— с произход от този район, специфично място или страна,

— качеството или характеристиките на който се дължат предимно на географската среда, включваща природни и човешки фактори, и

— производството, преработката или подготовката на който се извършват в определения географски район.

б) „географско указание“ означава наименование на район, специфично място или, по изключение, наименование на страна, използвани за означаване на земеделски или хранителен продукт:

— с произход от този район, специфично място или страна, и

— който притежава специфично качество, репутация или други характеристики, присъщи на географския произход, и

— производството, преработката или подготовката на който се извършват в определения географски район.

2. Традиционни географски или негеографски имена, посочващи земеделски или хранителен продукт, който изпълнява условията, предвидени в параграф 1, се считат за наименования за произход или географски указания.“

20 Член 4, параграф 1 от този регламент предвижда:

„За да отговаря на изискванията за защитено наименование за произход (ЗНП) или защитено географско указание (ЗГУ), земеделският или хранителен продукт следва да съответства на определена продуктова спецификация.“

21 Членове 5—7 от Регламент № 510/2006 уреждат процедурата за регистрация на посочените в член 2 от този регламент географски указания и наименования за произход. Съгласно член 5, параграф 4 от посочения регламент когато заявката за регистрация се отнася до географски район в определена държава членка, заявката се подава до тази държава членка. В съответствие с член 5, параграф 5 от същия регламент тази държава членка инициира национална процедура по възражения и след това постановява решение по заявката. В случай на благоприятно решение посочената държава членка изпраща на Комисията документите, предвидени в член 5, параграф 7, за да се вземе окончателно решение след провеждане на уредената в членове 6 и 7 от Регламент № 510/2006 процедура, която включва по-специално процедура по възражения.

22 Съгласно член 5, параграф 6 от този регламент:

„Държавата членка може само временно да предостави закрила на наименованието на национално равнище по смисъла на настоящия регламент и, когато е приложимо, период за приспособяване, който започва да действа от датата, на която заявката се изпраща на Комисията.

Периодът за приспособяване, предвиден в първа алинея, може да се предостави, при условие че заинтересованите предприятия законно са предлагали на пазара въпросните продукти, като са използвали посочените наименования продължително за период, обхващащ поне последните пет години, и са информирали за това по време на националната процедура по възражения по смисъла на параграф 5, първа алинея.

Тази преходна национална закрила се прекратява на датата, на която се вземе решението за регистрация съгласно настоящия регламент.

Последиците от тази национална закрила, когато наименованието не се регистрира по настоящия регламент, [са] отговорност единствено на заинтересованата държава членка.

Мерките, предприети от държавите членки съгласно първа алинея, имат действие единствено на национално равнище и няма да имат въздействие върху вътрешната търговия в Общността или международната търговия.“

23 Член 13, параграф 1 от същия регламент гласи:

„1. Правната закрила на регистрирани имена [другаде в текста: „означения“] обхваща забрана за:

а) всяко пряко или косвено търговско използване на регистрирано име по отношение на продукти, непокрити от регистрацията, доколкото такива продукти са сравними с регистрираните продукти под това име или доколкото използването на името се възползва от репутацията на защитеното име;

б) всяка злоупотреба, имитация или пресъздаване дори когато е посочен истинският произход на продукта или ако защитеното име е преведено или придружено от израз като „стил“, „тип“, „метод“, „както е произведено в“; „имитация“ или подобни;

[…]“

Регламент № 918/2004

24 Съображения 2—4 от Регламент № 918/2004 предвиждат:

„(2) Член 5, параграф 5 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 предвижда, че държавите членки могат временно да предоставят закрила на наименованията за произход и на географските указания от датата на изпращане на

заявките за регистрация на тези означения на Комисията. Последиците от тази национална закрила, когато означението не се регистрира на общностно равнище, са отговорност единствено на съответната държава членка.

(3) По този начин след присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия, наименованията за произход и географските указания на тези държави (наричани по-нататък „новите държави членки“) могат да бъдат регистрирани в съответствие с член 5 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 и да бъдат защитени на общностно равнище в съответствие с член 13 от посочения регламент.

(4) За да се улесни изпращането на заявленията на новите държави членки на Комисията, както и за да се осигури непрекъснатост на закрилата на съответните наименования за произход и географски указания, следва да се предвиди възможност за запазване от тези държави членки на съществуващата към 30 април 2004 г. национална закрила до вземането на решение в съответствие с член 6 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, при условие, че заявките за регистрация по този регламент са изпратени на Комисията до 31 октомври 2004 г.“ [неофициален превод]

25 Член 1 от Регламент № 918/2004 предвижда:

„Националната закрила на наименованията за произход и на географските указания по смисъла на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия, съществуващи към 30 април 2004 г., може да бъде запазена от тези държави членки до 31 октомври 2004 г.

Тази закрила може да бъде запазена до вземането на решение в съответствие с член 6 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, когато заявката за регистрация по този регламент е изпратена на Комисията до 31 октомври 2004 г.

Последиците от тази национална закрила, когато означението не се регистрира на общностно равнище, са отговорност единствено на съответната държава членка.“ [неофициален превод]

Национално право

Двустранното споразумение

26 На 11 юни 1976 г. Република Австрия и Чехословашката социалистическа република подписват договор относно закрилата на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти (наричан по-нататък „двустранното споразумение“).

27 След одобрението и ратификацията му двустранното споразумение е публикувано в Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich от 19 февруари 1981 г. (BGBl. 75/1981). В съответствие с член 16, параграф 2 от него, двустранното споразумение влиза в сила на 26 февруари 1981 г. за неопределен срок.

28 Член 1 от двустранното споразумение предвижда:

„Всяка от договарящите държави се задължава да вземе всички необходими мерки, за да осигури ефикасна закрила срещу нелоялната конкуренция в процеса на търговия на указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти, попадащи в категориите по член 5 и уточнени в спогодбата, предвидена в член 6, както и наименованията и илюстрациите, упоменати в член 3, член 4 и в член 8, параграф 2.“

29 Съгласно член 2 от двустранното споразумение:

„По смисъла на настоящото споразумение указанията за произход, наименованията за произход и останалите наименования, указващи произхода, са всички указания, пряко или непряко свързани с произхода на стока. Такова указание обикновено е съставено от географско наименование. То обаче може да бъде съставено и от други указания, ако заинтересуваните среди от страната на произхода откриват в тях във връзка с така наименованата стока указание относно страната на производство. Освен указание за географски определена територия на произход посочените наименования могат да съдържат и указания относно качеството на съответната стока. Тези особени свойства на стоките се явяват изключително или главно като следствие от географски или човешки влияния.“

30 Член 3, параграф 1 от двустранното споразумение гласи:

„[…] чехословашките наименования, изброени в спогодба, сключена съгласно член 6, са запазени в Република Австрия за чехословашките стоки.“

31 Член 5, параграф 1, точка B 2 от двустранното споразумение упоменава бирите сред категориите чешки стоки, за които се отнася установената от него закрила.

32 Съгласно член 6 от двустранното споразумение:

„Наименованията относно стоки, за които се прилагат условията по членове 2 и 5, ползващи се от закрилата по договора, и които поради това не са родови наименования, ще бъдат изброени в спогодба, която трябва да бъде сключена между правителствата на двете договарящи държави“.

33 Член 7 от двустранното споразумение има следния текст:

„1. Ако защитените въз основа на член 3, член 4, член 6 и член 8, параграф 2 от настоящия договор имена и наименования се използват в нарушение на настоящите разпоредби в търговската дейност за обозначаване на продукти, и по-специално за тяхното представяне или опаковане, или върху фактури, писма, товарителници или други търговски документи или в рекламата, намират приложение всички административни и съдебни мерки, предвидени в законодателството на договарящата държава, в която се иска закрила, за борба срещу нелоялната конкуренция или за преследване по друг начин на незаконните наименования при условията, определени от това законодателство и като се има предвид член 9.

2. Когато има вероятност от объркване в търговската дейност, параграф 1 се прилага и ако защитените въз основа на договора наименования се използват в променена форма или за продукти, различни от тези, за които са предоставени с предвидената в член 6 спогодба.

3. Параграф 1 се прилага и ако защитените въз основа на договора наименования се използват в превод или с посочване на действителния произход или с добавка като „вид“, „тип“, „както е произведено в“; „имитация“ или подобни.

4. Параграф 1 не се прилага за преводите на наименования на една от договарящите държави, ако на езика на другата договаряща държава преводът е понятие от говоримия език.“

Двустранната спогодба

34 В съответствие с член 6 от двустранното споразумение, на 7 юни 1979 г. е сключена спогодба за прилагането му (наричана по-нататък „двустранната спогодба“, а заедно с двустранното споразумение — „разглежданите двустранни договори“).

35 Приложение B към двустранната спогодба гласи:

„Чехословашки означения за земеделски и индустриални продукти

[…]

B Храни и земеделие (с изключение на вино)

[…]

2. Бира

Чешка социалистическа република

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

36 По спора в главното производство вече е постановено Решение от 18 ноември 2003 г. по дело Budějovický Budvar (C-216/01, Recueil, стр. I-13617), с което Съдът,

сезиран от същата запитваща юрисдикция, която отправя настоящото преюдициално запитване, постановява следното:

„1) Член 28 ЕО и Регламент […] № 2081/92 […], изменен с Регламент […] № 535/97 […], допускат прилагането на разпоредба от двустранен договор, сключен между държава членка и трета страна, предоставяща на просто и непряко указание за географски произход от тази трета страна закрила в държавата членка вносител, която не зависи от някаква опасност от измама и дава възможност да се възпрепятства вносът на стока, продавана законно в друга държава членка.

2) Член 28 ЕО не допуска прилагането на разпоредба от двустранен договор, сключен между държава членка и трета страна, предоставяща на означение, което в тази страна не се позовава нито пряко, нито непряко на географския произход на обозначавания с него продукт, закрила в държавата членка вносител, която не зависи от някаква опасност от измама и дава възможност да се възпрепятства вносът на стока, продавана законно в друга държава членка.

3) Член 307, първа алинея ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на юрисдикция на държава членка като вземе предвид резултатите от проверката, която трябва да извърши по-специално с оглед на посочените в настоящото решение критерии, да прилага разпоредбите на двустранни договори като разглежданите в главното производство, сключени между тази държава и трети страни, които съдържат закрила на означение на тази трета страна, дори и когато се окаже, че тези разпоредби противоречат на правилата на Договора за ЕО, с мотива, че се касае за задължение, произтичащо от споразумения, сключени преди датата на присъединяване към Европейския съюз на съответната държава членка. До премахване на евентуалните несъответствия между предшестващо присъединяването споразумение и Договора за ЕО посредством посочените в член 307, втора алинея ЕО мерки, първата алинея от посочения член позволява на тази държава да продължи да прилага такова споразумение, доколкото то съдържа задължения, с които тя остава обвързана по силата на международното право.“

37 В точки 28—42 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, спорът по главното производство се обобщава по следния начин:

„28 Budvar продава бира, по-специално с марките „Budějovický Budvar“ и „Budweiser Budvar“, и изнася по-специално в Австрия бира, наречена „Budweiser Budvar“.

29 Ammersin продава по-специално бира с марката „American Bud“, произведена от пивоварната Anheuser-Busch, която то купува от дружеството Josef Sigl KG (наричано по-нататък „Josef Sigl“), установено в Obertrum (Австрия), изключителен вносител на посочената бира в Австрия.

30 С искова молба от 22 юли 1999 г. Budvar иска от запитващата юрисдикция да разпореди на Ammersin да се въздържа от използването в търговската си дейност на територията на Австрия на означението Bud или на подобни означения, които могат да доведат до объркване, за бира или сходни стоки или във връзка с тези продукти, освен ако не става въпрос за продукти на Budvar. То иска освен това премахване на всички наименования, които са в противоречие с тази забрана, както и представяне на отчети и публикуване на съдебното решение. Искът е придружен с молба за постановяване на временни мерки.

31 Искът на Budvar в главното производство почива по същество на две отделни правни основания.

32 На първо място, Budvar твърди, че марката „American Bud“, регистрирана като такава в полза на Anheuser-Busch, има прилика, която може да доведе до объркване по смисъла на законодателството срещу нелоялната конкуренция, с неговите собствени приоритетни марки, ползващи се със закрила в Австрия, а именно „Budweiser“, „Budweiser Budvar“ и „Bud“.

33 На второ място, Budvar твърди, че използването на наименованието „American Bud“ за бира, произхождаща от държава членка, различна от Чешката република, противоречи на разпоредбите на двустранното споразумение, защото наименованието „Bud“, посочено в приложение Б към двустранната спогодба, представлява съгласно член 6 от посоченото споразумение защитено наименование, което поради това е запазено изключително за чешките продукти.

34 На 15 октомври 1999 г. запитващата юрисдикция налага поисканите от Budvar временни мерки.

35 Жалбата, подадена от Ammersin срещу тези мерки пред Oberlandesgericht Wien (Австрия), е отхвърлена така, както и последващата жалба пред Oberster Gerichtshof (Австрия). След приключване на обезпечителното производство понастоящем Handelsgericht Wien разглежда делото по същество.

36 Запитващата юрисдикция отбелязва, че преди да предяви иска в главното производство, Budvar вече е сезирал Landesgericht Salzburg (Австрия) с подобен по своите предмет и основания иск, но насочен срещу Josef Sigl.

37 В това паралелно дело Landesgericht Salzburg налага поисканите временни мерки, а Oberlandesgericht Linz (Австрия) отхвърля жалбата срещу това определение. С определение от 1 февруари 2000 г. Oberster Gerichtshof отхвърля ревизионната жалба срещу постановеното при обжалването определение и потвърждава временните мерки.

38 Запитващата юрисдикция посочва, че това определение на Oberster Gerichtshof се основава по същество на следните съображения.

39 Oberster Gerichtshof, който разглежда само правното основание, изведено от двустранното споразумение, постановява, че поисканата по отношение на ответника Josef Sigl забрана може да представлява пречка за свободното движение на стоки по смисъла на член 28 ЕО.

40 Въпреки това той счита, че тази пречка е съвместима с член 28 ЕО, тъй като предвидената в двустранното споразумение закрила на наименованието „Bud“ спада към закрилата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО.

41 Според запитващата юрисдикция Oberster Gerichtshof изглежда е приел, че наименованието „Bud“ е „просто географско указание или непряко указание за произход“, а именно указание, което не предполага спазване на гаранциите, свързани с наименованието за произход — като производство в съответствие с нормите за качество или за изработка, приети и контролирани от властите, или особените характеристики на продукта. Освен това наименованието „Bud“ се ползвало с „абсолютна закрила“, т.е. закрила, която не е свързана с каквато и да е опасност от объркване или от измама.

42 С оглед на представените пред нея доводи запитващата юрисдикция счита, че съществува разумно съмнение относно това как трябва да се отговори на въпросите от областта на общностното право, които делото по главното производство повдига, по-специално тъй като практиката на Съда не позволявала да се определи дали и за т.нар. „прости“ указания за географски произход, при които няма опасност от измама, се прилага закрилата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО.“

38 В акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция обобщава както следва фактите, настъпили след обявяването на Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе.

39 С решение от 8 декември 2004 г. запитващата юрисдикция отхвърля иска на Budvar, като се основава на фактическия извод, че означението „Bud“ не е указание за произход, след като чешкото население не го свързва с определено място в Чешката република и след като то никога не е било използвано в тази страна за обозначаване на дадено място. Запитващата юрисдикция достига до извода, че закрилата на посоченото означение от разглежданите двустранни договори е съвместима с член 28 ЕО. Това решение е потвърдено с решение на Oberlandesgericht Wien от 21 март 2005 г.

40 С определение от 29 ноември 2005 г. Oberster Gerichtshof обаче отменя решенията на по-долните инстанции и връща делото на запитващата юрисдикция, която да се произнесе отново след извършване на допълнителни процесуални действия.

41 Според Oberster Gerichtshof въпросът дали означението „Bud“ обозначава даден район или място на територията на Чешката република, трябва да се разгледа съвместно с критериите за наличие на просто и непряко указание за произход.

42 Предвид точки 54 и 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, следвало да се разгледа дали означението „Bud“ е най-малкото в състояние да информира потребителя, че така обозначеният продукт произхожда от определено място, район или страна. Следователно трябвало да се зададе въпросът дали потребителите разбират това означение, свързано с бирата, като просто или непряко указание за географски произход. Запитващата юрисдикция обаче все още не била разгледала този въпрос.

43 След това с решение от 23 март 2006 г. запитващата юрисдикция отново отхвърля иска на Budvar, като се опира основно на резултатите от представено от Anheuser-Busch проучване на общественото мнение, с мотива, че чешките потребители не разбират означението „Bud“, свързано с бирата, като указание за произход.

44 Oberlandesgericht Wien обаче отменя това решение с решение от 10 юли 2006 г. и отново връща делото на запитващата юрисдикция, по същество с мотива, че запитващата юрисдикция трябва да извърши допълнителни процесуални действия, след като не е удовлетворила искане на Budvar за събиране на доказателства чрез съдебна експертиза след проучване сред релевантната група от населението, което да се сведе до следните въпроси:

— дали чешките потребители свързват означението „Bud“ с бирата,

— дали, правейки връзката между означението „Bud“ и бирата — сами или след подсказването на наличието на такава от вещото лице — потребителите разбират посоченото означение като указание, че бирата произхожда от определено място, район или страна, и

— при утвърдителен отговор на предходния въпрос, с кое място, район или страна те свързват означението „Bud“ по отношение на бирата.

45 Запитващата юрисдикция счита, че се налага да отправи ново преюдициално запитване.

46 На първо място, както показвало развитието на производството след обявяването на Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, съществувала несигурност по отношение на обхвата на това решение.

47 Най-напред се поставял въпросът дали точки 54 и 101 от посоченото решение трябва да се разбират в смисъл, че за да се определи дали едно означение може да се счита за просто и непряко указание за произход, което може да е съвместимо с член 28 ЕО, единствено от значение е дали според фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република означението „Bud“ обозначава район или място на територията на тази държава или по-скоро трябва да се разгледа дали това означение — свързано с продукта, който обозначава, в случая бира — е в състояние да информира потребителите, че продуктът, който то обозначава, произхожда от определено място, район или страна, без да е необходимо според посочените положение и схващания това означение само по себе си да сочи такова място район или страна.

48 На следващо място, продължавала да съществува несигурност по отношение на метода, който трябва да следва запитващата юрисдикция, за да определи дали с оглед на критериите, които по този начин трябва да приложи, разглежданото означение представлява просто и непряко указание за произход. В частност се поставял въпросът дали се налага проучване на общественото мнение и какъв процент на положителни отговори се изисква.

49 На последно място, запитващата юрисдикция счита, че предвид позоваването на фактическото положение в Чешката република в точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, се поставя въпросът дали следва да се определят конкретни изисквания както по отношение на качеството, така и по отношение на продължителността на използването на означението „Bud“. В частност следвало да се зададе въпросът дали това означение е използвано като географско указание или като марка. Според запитващата юрисдикция в това отношение е безспорно, че нито едно предприятие, установено в Чешката република, освен Budvar, не е използвало означението „Bud“, както и че Budvar го е използвало като марка, а не като указание за произход.

50 На второ място, според запитващата юрисдикция фактическият и правен контекст на спора по главното производство е претърпял съществени изменения в сравнение със съществуващия по времето, когато тази юрисдикция е сезирала Съда с преюдициалното запитване, довело до Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе.

51 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че с оглед на положението в страната по произход, а именно Чешката република, означението „Bud“ е защитено като наименование за произход. Вследствие на регистрацията на това означение в СОИС въз основа на Лисабонската спогодба тази закрила се била разпростряла и в други държави, страни по тази спогодба.

52 Съществувало обаче съответствие между условията за закрила на това наименование за произход и условията, от които се ползват наименованията за произход, определени в член 2, параграф 1, буква а) от Регламент № 510/2006. Ето защо вече не можело да се изхожда от хипотезата, че означението „Bud“ представлява просто и непряко указание за произход, което не попада в приложното поле на посочения регламент.

53 Това се потвърждавало от Акта за присъединяване, тъй като той защитава три указания за произход, свързани с произвежданата в град České Budějovice бира, а именно „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ и „Budějovický měšťanský var“, обозначаващи силна бира, наречена „Bud Super Strong“.

54 С оглед на това ново положение се поставяли два въпроса.

55 На първо място, се поставял въпросът, по който Съдът все още не се бил произнесъл, дали Регламент № 510/2006 има окончателен характер в смисъл, че не допуска закрила, предвидена от националното право или двустранен договор по отношение на означения като наименованието за произход „Bud“, чиято регистрация не е заявена в съответствие с този регламент, но което по принцип попада в неговото материално приложно поле (наричан по-нататък „изчерпателен“ характер на Регламент № 510/2006“).

56 Запитващата юрисдикция счита, че тъй като предвижда преходен период на закрила, през който може да се запази националната закрила на наименованията за произход и на географските указания, Регламент № 918/2004 явно се основава на такъв изчерпателен характер.

57 Дори обаче да се постанови, че Регламент № 510/2006 няма такъв изчерпателен характер, запитващата юрисдикция счита, че следва да се разгледа и дали във всеки случай този регламент не допуска разширяване на закрилата на наименование за произход спрямо други държави членки, след като се считало, че посоченият регламент има изчерпателен характер, що се отнася до трансграничната закрила в рамките на Европейския съюз.

58 На второ място, се поставял въпросът за изчерпателния характер на закрилата, предоставена с Акта за присъединяване по отношение на произведените в град České Budějovice бири под формата на географските указания „Budějovické pivo“, „Českobudějovické pivo“ и „Budějovický měšťanský var“, защитени съгласно Регламент № 510/2006. Такъв изчерпателен характер означавал, че наличието на такава закрила не допуска запазването на друго означение като „Bud“, което обозначава също произведената в този град бира и е защитено като наименование за произход по националното право.

59 Дори да не се признае такъв изчерпателен характер, трябвало да се разгледа още дали наличието на закрила на посочените три означения не допуска поне разширяването на националната закрила на друго географско указание като „Bud“ спрямо други държави членки посредством сключени между държавите членки двустранни договори.

60 При тези условия, като приема, че решаването на спора, с който е сезиран, зависи от тълкуването на общностното право, Handelsgericht Wien решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) В [Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе] Съдът е поставил изисквания за съвместимост с член 28 ЕО на закрилата като географско указание на означение, което в държавата по произход не е нито името на място, нито това на район, според които такова означение трябва

— съгласно фактическото положение и

— преобладаващите схващания в държавата по произход да обозначава район или място на територията на тази държава

— и неговата закрила трябва да бъде обоснована с оглед на критериите на член 30 ЕО.

Тези изисквания означават ли,

— че означението като такова изпълнява конкретна функция да насочва към определено място или район, или е достатъчно означението, свързано с обозначения от него продукт, да е в състояние да укаже на потребителите, че този продукт произхожда от определено място или район на територията на държавата по произход?

— че трите условия представляват кумулативни условия, които трябва да бъдат разгледани поотделно?

— че трябва да се направи проучване сред потребителите, за да се определят преобладаващите в страната по произход схващания, и при утвърдителен отговор — че за закрилата е необходима ниска, средна или висока степен на известност и причисляване?

— че означението действително се използва като географско указание в страната по произход от няколко предприятия, а не само от едно, и че използването като марка от едно-единствено предприятие е в противоречие със закрилата?

2) Обстоятелството, че за дадено означение не е направено уведомление или не е подадена заявка нито в предвидения в Регламент № 918/2004 шестмесечен срок, нито другояче в рамките на Регламент № 510/2006, води ли до отпадане на съществуваща национална закрила или във всеки случай на закрила, разпростираща се по силата на двустранно споразумение в друга държава членка, когато според националното право на държавата по произход означението се определя като квалифицирано географско указание?

3) Обстоятелството, че в рамките на Акта за присъединяване [дадена] държава членка [...] претендира въз основа на Регламент (ЕО) № 510/2006 закрила за няколко квалифицирани географски указания за дадена храна, води ли до невъзможност да се запази съществуваща национална закрила, предоставена на друго означение за същия продукт — или във всеки случай закрила, разпростираща се по силата на двустранно споразумение в друга държава членка — и в този смисъл до [изчерпателно] действие на Регламент (ЕО) № 510/2006?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

По допустимостта

61 Според Budvar следва да се запитаме дали първият въпрос не е хипотетичен и следователно недопустим, след като според запитващата юрисдикция вече не можело да се приеме хипотезата, на която той се основава, а именно, че защитената от разглежданите двустранни договори дума „Bud“ представлява просто и непряко означение за географски произход, което не е сред обозначенията, попадащи в приложното поле на Регламент № 2081/92, каквато гледна точка впрочем вече е възприета от Oberster Gerichtshof и поради това е приета от Съда като свързана с националното право хипотеза, посочена в първия въпрос, отправен по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе (вж. точки 41, 54 и 77 от посоченото решение).

62 Всъщност, както вече беше посочено в точки 51 и 52 от настоящото решение, запитващата юрисдикция счита, че сега трябва да се основе на предпоставката, че в Чешката република означението „Bud“ е защитено като т.нар. квалифицирано наименование за произход, а именно наименование за произход, което попада в приложното поле на Регламент № 510/2006, идентично в това отношение с приложното поле на Регламент № 2081/92, след като именно на това основание наименованието е регистрирано в СОИС по силата на Лисабонската спогодба и тъй като само квалифицираните наименования за произход могат да бъдат обект на такава регистрация.

63 В това отношение следва обаче да се напомни, че според установената съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на общностното право и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква

връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално Решение от 22 декември 2008 г. по дело Régie Networks, C-333/07, Сборник, I-10807, точка 46 и цитираната съдебна практика).

64 Духът на сътрудничество, който трябва да ръководи развитието на производството по постановяване на преюдициално заключение, предполага, че от своя страна националният съд трябва да отчита възложените на Съда правомощия, които се състоят в подпомагане на правораздаването в държавите членки, а не във формулиране на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси (вж. по-специално Решение от 5 март 2009 г. по дело Kattner Stahlbau, C-350/07, Сборник, стр. I-1513, точка 29 и цитираната съдебна практика).

65 В това отношение следва да се отбележи, че новата преценка на запитващата юрисдикция, че защитеното от разглежданите двустранни договори означение „Bud“ трябва да се квалифицира като наименование за произход, която определена съгласно националното право предпоставка стои в основата на втория и третия преюдициален въпрос от настоящото преюдициално запитване, представлява хипотеза, която наистина е много различна от посочената в първия въпрос от преюдициалното запитване по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, и е също в подкрепа на първия въпрос от настоящото преюдициално запитване, а именно дали става дума за просто и непряко указание за географски произход.

66 Не може обаче да се изключи, че всъщност става дума за две отделни и a priori възможни хипотези и че на този етап запитващата юрисдикция няма намерение да изключи окончателно хипотезата за простото и непряко указание за географски произход, така че тя е поставила първия въпрос в случай, че все пак приеме тази хипотеза.

67 Освен това квалификацията на означението „Bud“, както е защитено от разглежданите двустранни договори, като наименование за произход, е свързано

с въпрос, който засяга само националното право и може да бъде оспорен пред по-горните юрисдикции, които впрочем в миналото вече са постановявали решения, в някои от които се приема различна квалификация.

68 При тези обстоятелства следва да се направи изводът, че хипотетичният характер на първия въпрос не е установен. Следователно презумпцията за релевантност, с която се ползват преюдициалните запитвания, не се оборва от изразените от Budvar съмнения.

69 От посоченото следва, че първият преюдициален въпрос е допустим.

По съществото на спора

70 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да получи разяснения във връзка с точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе.

71 В самото начало следва да се посочи, че този първи въпрос се отнася до закрилата на означението „Bud“ като просто указание за географски произход по силата на разглежданите двустранни договори, сключени на 11 юни 1976 г. и на 7 юни 1979 г. между Република Австрия и Чехословашката социалистическа република. Следователно става въпрос за двустранни договори, които са сключени много преди присъединяването на Чешката република към Европейския съюз. Ето защо делото по главното производство не се отнася до положение, при което двустранните договори са сключени по време, когато разглежданите държави са всъщност държави членки.

72 За да се отговори на този въпрос, посочената точка 101 трябва да се разгледа в рамките на анализа на Съда, чиято неразделна част тя представлява.

73 В това отношение следва да се напомни, че в точка 54 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, Съдът е отбелязал, че първият зададен по това дело въпрос има предвид хипотезата, в която означението „Bud“ представлява просто и непряко указание за географски произход, а именно означение, при което не съществува пряка връзка между определено качество, репутация или други характеристики на продукта, от една страна, и неговия специфичен географски произход, от друга страна, и по отношение на което поради това не се прилага член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92 (вж. Решение от 7 ноември 2000 г. по дело Warsteiner Brauerei, C-312/98, Recueil, стр. I-9187, точки 43 и 44), което означение като такова освен това не е географско наименование, но най-малкото е в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от определено място, район или страна (вж. Решение от 10 ноември 1992 г. по дело Exportur, C-3/91, Recueil, стр. I-5529, точка 11).

74 Като се основава на тази хипотеза, Съдът разглежда дали абсолютната закрила — а именно тази, която не е свързана с каквато и да е опасност от измама, на просто и непряко указание за географски произход, като предоставената с разглежданите двустранни договори на означението „Bud“, може да бъде обоснована съгласно общностното право, след като може да съдържа ограничение за свободното движение на стоки (Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, точка 97).

75 В точка 99 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, Съдът напомня, че що се отнася до закрилата, предоставена с двустранно споразумение, което в основни линии има същото естество като разглежданото по главното производство, той вече е постановил, че целта на такова споразумение, състояща се в това да се попречи на производителите от една договаряща държава да използват географските означения на друга държава, като по този начин се ползват от реномето на продуктите на предприятията, установени в посочените в тези означения райони или места, е да се осигури лоялна конкуренция; такава цел може да се разглежда като свързана с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО, ако към датата на влизане в сила на това споразумение или след нея въпросните означения не са придобили

родов характер в държавата по произход (вж. Решение по дело Exportur, посочено по-горе, точка 37 и Решение от 4 март 1999 г. по дело Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Recueil, стр. I-1301, точка 20).

76 В точка 100 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, Съдът отбелязва, че както следва по-специално от членове 1, 2 и 6 от двустранното споразумение, една такава цел съставлява основата на установения с разглежданите двустранни договори режим на закрила.

77 Именно с оглед на тези съображения в точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, Съдът е постановил, че ако при извършените от запитващата юрисдикция проверки се установи, че съгласно фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република означението „Bud“ посочва район или място на територията на тази държава и че неговата закрила там е обоснована с оглед на критериите на член 30 ЕО, този член допуска също така разпростиране на закрилата на територията на държава членка като Република Австрия в разглеждания случай.

78 Що се отнася, на първо място, до направеното в посочената точка от това решение позоваване на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република, този израз трябва да се разглежда в особения контекст на механизма на закрила на названието „Bud“ по силата на разглежданите двустранни договори, който се отличава с това, че по подобие на разглеждания в Решение по дело Exportur, посочено по-горе, този механизъм се основава на разширяване на закрилата, предвидена в държавата членка по произход — в случая Чешката република, спрямо държавата членка вносител — в случая Република Австрия.

79 В отклонение от принципа на териториалността за този механизъм е характерно, че предоставената закрила се определя от правото на държавата членка по произход, както и от съществуващите в тази държава фактическо положение и схващания (Решение по дело Exportur, посочено по-горе, точки 12, 13 и 38).

80 Следователно въпросът дали означението „Bud“ представлява просто и непряко указание за географски произход трябва да се провери от запитващата юрисдикция с оглед на посочените положение и преобладаващи схващания в Чешката република.

81 По-специално, както Съдът напомня в точка 54 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, просто означение за географски произход има непряк характер, ако като такова не е географско наименование, но най-малкото е в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от определено място, район или страна.

82 Оттук трябва да се направи заключение, че за да определи дали означение като „Bud“ може да се счита за просто и непряко указание за географски произход, чиято закрила съгласно разглежданите двустранни договори може да се обоснове с оглед на критериите на член 30 ЕО, запитващата юрисдикция трябва да провери дали според фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република това означение, макар като такова да не е географско наименование, е най-малкото в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от определен район или място на територията на тази държава членка.

83 За сметка на това, ако такава проверка покаже, че разглежданото означение е лишено от тази минимална способност да напомня за географския произход на съответния продукт, неговата закрила не може да се обоснове със закрилата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО и по принцип би била в противоречие с член 28 ЕО, освен ако не може да бъде обоснована по друг начин (Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, точки 107—111).

84 Що се отнася, на второ място, до отбелязването в точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, че закрилата на означението „Bud“ трябва бъде обоснована с оглед на критериите на член 30 ЕО, от гореизложеното следва, че запитващата юрисдикция трябва освен това да провери, също с оглед на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република, дали, както е посочено в точка 99 от споменатото решение, към датата на влизане в сила на разглежданите двустранни договори или след нея разглежданото в главното дело означение не е придобило родов характер в тази държава членка, след като в точки 99 и 100 от същото решение Съдът е постановил, че целта на

режима на закрила, установен с тези договори, е свързана с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО.

85 Впрочем може да се отбележи, че ако след посочените в точки 82 и 84 от настоящото решение проверки се окаже, че съгласно фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република разглежданото в главното производство означение „Bud“ е най-малкото в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от район или място на територията на тази държава членка и че съгласно същите фактическо положение и схващания към датата на влизане в сила на разглежданите двустранни договори или след нея това означение не е придобило родов характер в тази държава членка, от това ще следва, че членове 28 ЕО и 30 ЕО допускат национална закрила на такова просто указание за географски произход, както впрочем и разширяването на тази закрила чрез двустранен договор на територията на друга държава членка (вж. в този смисъл Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, точки 101 и 102, както и цитираната съдебна практика).

86 С третата част от първия въпрос, която следва да се разгледа сега, запитващата юрисдикция пита Съда дали в рамките на проверките, които тя трябва да направи, следва да се възложи проучване на мнението на потребителите, за да се определят преобладаващите в Чешката република схващания, и освен това каква степен на известност и причисляване трябва да се изисква.

87 В това отношение е безспорно, че общностното право не съдържа никакви специални разпоредби по тези въпроси.

88 При липса обаче на общностна правна уредба по въпроса във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които страните в процеса черпят от непосредственото действие на общностното право, доколкото тези правила не са по-неблагоприятни от тези, които уреждат аналогични вътрешноправни

съдебни производства (принцип на равностойност) и не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективността) (вж. по-специално Решение от 12 февруари 2008 г. по дело Kempter, C-2/06, Сборник, стр. I-411, точка 57 и цитираната съдебна практика).

89 Следователно при липса на каквито и да е общностни разпоредби по въпроса запитващата юрисдикция трябва да реши в съответствие със своето национално право дали следва да се възложи проучване на общественото мнение за изясняване на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република с цел да се провери дали означението „Bud“ може да се квалифицира като просто и непряко указание за географски произход и дали то не е придобило родов характер в тази държава членка. Също така с оглед на националното право, ако приеме за необходимо да възложи проучване на общественото мнение, запитващата юрисдикция трябва за целите на тези проверки да определи процента от потребители, който се счита за достатъчно показателен (вж. по аналогия Решение от 16 юли 1998 г. по дело Gut Springenheide и Tusky, C-210/96, Recueil, стр. I-4657, точки 35 и 36).

90 Накрая, с четвъртата част от първия въпрос, която следва да се разгледа на последно място, запитващата юрисдикция иска да разбере дали от точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, и по-специално от съдържащото се в него позоваване на фактическото положение в Чешката република, следва, че трябва да се поставят конкретни изисквания както по отношение на качеството, така и по отношение на продължителността на използването на означение, в смисъл че това означение трябва да бъде действително използвано като географско указание в държавата членка по произход от повече предприятия, а не, какъвто е случаят на разглежданото в главното дело означение, само като марка от едно-единствено предприятие.

91 В това отношение следва да се отбележи, че точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, поставена най-вече в контекста на съображенията, изложени в рамките на отговора на първия въпрос, отправен по делото, което е довело до това решение (вж. точки 73—77 от настоящото решение), не подкрепя тезата, че член 30 ЕО съдържа конкретно изискване по отношение на качеството и продължителността на използване на дадено

означение в държавата членка по произход, за да се обоснове закрилата му с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на този член.

92 Всъщност от съвместния прочит на точки 54 и 99—101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, следва че член 30 ЕО допуска предоставеното с разглежданите двустранни договори разширяване на специфичната закрила, предвидена за означението „Bud“ на територията на държава членка, различна от Чешката република, след като целта на тази закрила е свързана с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на този член, при условие все пак да се установи, че съгласно фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република това означение може да се квалифицира като просто и непряко указание за географски произход и че то не е придобило родов характер в тази държава членка.

93 Следователно член 30 ЕО според тълкуването му в точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, не поставя конкретно изискване относно качеството и продължителността на използване на дадено означение в държавата членка по произход, за да бъде неговата закрила обоснована с оглед на посочения член. Въпросът дали такова изискване се прилага в рамките на делото по главното производство трябва да се реши от запитващата юрисдикция с оглед на приложимото национално право, в частност с оглед на предвидения с разглежданите двустранни договори режим на закрила.

94 С оглед на гореизложеното на първия въпрос трябва да се отговори, че от точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, следва, че:

— за да определи дали означение като разглежданото в главното производство може да се приеме за просто и непряко указание за географски произход, чиято закрила съгласно разглежданите двустранни договори може да се обоснове с оглед на критериите на член 30 ЕО, запитващата юрисдикция трябва да провери дали съгласно фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република това означение, макар като такова да не

е географско наименование, е най-малкото в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от район или място на територията на тази държава членка,

— запитващата юрисдикция трябва освен това да провери отново с оглед на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република, дали, както е посочено в точка 99 от споменатото решение, към датата на влизане в сила на разглежданите двустранни договори или след нея разглежданото в главното производство означение не е придобило родов характер в тази държава членка, след като в точки 99 и 100 от същото решение Съдът е постановил, че целта на установения с тези договори режим на закрила е свързана с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО,

— при липса на каквито и да е общностни разпоредби по въпроса запитващата юрисдикция трябва да реши в съответствие със своето национално право дали следва да възложи проучване на общественото мнение за изясняване на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република с цел да провери дали разглежданото в главното производство означение „Bud“ може да се квалифицира като просто и непряко указание за географски произход и дали то не е придобило родов характер в тази държава членка. Също така с оглед на националното право, ако приеме за необходимо да възложи проучване на общественото мнение, запитващата юрисдикция трябва за целите на тези проверки да определи процента от потребители, който се счита за достатъчно показателен, и

— член 30 ЕО не поставя конкретно изискване относно качеството и продължителността на използване на дадено означение в държавата членка по произход, за да бъде неговата закрила обоснована с оглед на посочения член. Въпросът дали такова изискване се прилага в рамките на делото по главното производство трябва да се реши от запитващата юрисдикция с оглед на приложимото национално право, в частност с оглед на предвидения с разглежданите двустранни договори режим на закрила.

По втория въпрос

95 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали общностният режим на закрила, предвиден в Регламент № 510/2006, има изчерпателен характер, така че този регламент не допуска режим на закрила, предвиден с договори между две държави членки като разглежданите двустранни договори, който предоставя на означение, признато съгласно правото на държава членка като наименование за произход, закрила в друга държава членка, където тази закрила се търси действително, макар да не е била подавана заявка за регистрация на наименованието за произход съгласно посочения регламент.

Предварителни бележки

96 На първо място, в самото начало следва да се напомни, както беше посочено в точки 51 и 52 от настоящото решение, че според запитващата юрисдикция този въпрос има предвид хипотезата, при която означението „Bud“ е защитено в Чешката република като наименование за произход, а не като просто указание за географски произход.

97 На второ място, следва да се напомни, че след постановяването от Съда на Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, Чешката република се е присъединила към Европейския съюз.

98 Оттук следва, че тъй като разглежданите двустранни договори вече се отнасят до две държави членки, техните разпоредби не могат да се прилагат в отношенията между тях, ако се окажат в противоречие с общностното право, и по-специално с правилата на Договора в областта на свободното движение на стоки (вж. в този смисъл по-специално Решение от 20 май 2003 г. по дело Ravil, C-469/00, Recueil, стр. I-5053, точка 37 и цитираната съдебна практика).

99 Освен това следва да се посочи, че член 307 ЕО не е приложим към такива споразумения, след като няма трета държава, която да е страна по тях (Решение от 27 септември 1988 г. по дело Matteucci, 235/87, Recueil, стр. 5589, точка 21).

100 На трето място, следва да се напомни, че според запитващата юрисдикция посоченото означение било регистрирано като наименование за произход и все още било защитено въз основа на Лисабонската спогодба.

101 В това отношение следва да се отбележи, че за разлика от Чешката република Република Австрия не е страна по тази спогодба, така че предвидената в нея закрила не може да се търси в последната държава членка.

102 Следователно въпросът дали изчерпателният характер на Регламент № 510/2006 не допуска евентуална закрила на разглежданото в главното производство означение въз основа на Лисабонската спогодба не се поставя в делото по главното производство.

103 Според запитващата юрисдикция от идентичността по същество на определението на понятието за наименование за произход, дадено в член 2, параграф 1 от Лисабонската спогодба, и това по член 2, параграф 1, буква а) от Регламент № 510/2006, следвало, че означението „Bud“ представлява наименование за произход по смисъла на посочения регламент.

104 Безспорно е обаче, че до момента не е подадена заявка за регистрация на посоченото означение съгласно Регламент № 510/2006. Също така не се оспорва, че на Комисията не е изпращана никаква заявка за регистрация на това означение съгласно Регламент № 2081/92 на основание предвидените от Регламент № 918/2004 преходни разпоредби в областта на наименованията за произход и географските указания, съществуващи в десетте държави, станали държави — членки на Европейския съюз, при неговото предпоследно разширяване.

105 Следователно вторият въпрос има предвид хипотезата, че закрилата на означението „Bud“, търсена от Budvar в Република Австрия въз основа на разглежданите двустранни договори, се основава на разширяването спрямо тази държава членка на закрилата на означението в качеството му на съществуващо в Чешката република наименование за произход, което отговаря също така на определението за наименование за произход по смисъла на Регламент № 510/2006.

106 Следователно по-специално се задава въпросът дали Регламент № 510/2006 има изчерпателен характер, който не допуска такава национална закрила и поради това и разширяването на тази закрила спрямо друга държава членка въз основа на разглежданите двустранни договори.

Отговор на Съда

107 Съгласно утвърдената съдебна практика Регламент № 2081/92 има за цел да осигури единна закрила в Общността на посочените в него географски означения и въвежда задължение за общностна регистрация на тези означения, за да могат да се ползват със закрила във всяка държава членка (вж. в този смисъл по-специално Решение по дело Budějovický Budvar, посочено по-горе, точка 74 и цитираната съдебна практика).

108 Тази цел произтича от съображение седем от Регламент № 2081/92 (Решение от 9 юни 1998 г. по дело Chiciak и Fol, C-129/97 и C-130/97, Recueil, стр. I-3315, точки 25 и 26), което по същество е еднакво със съображение 6 от Регламент № 510/2006, чието съдържание е следното:

„Следва да бъде изработена разпоредба за подхода на Общността към наименования за произход и географски указания. Рамката на правилата на Общността относно системата за закрила позволява развитието на географски указания и наименования за произход чрез осигуряване на еднакъв подход като

рамка, която обезпечава честната конкуренция между производители на продукти, които имат такива означения, и повишава доверието към продуктите в очите на потребителите.“

109 Съдът също така е посочил, че общностното законодателство показва обща тенденция към изтъкване на качеството на продуктите в рамките на общата селскостопанска политика, за да се допринесе за репутацията на тези продукти благодарение по-специално на използването на наименования за произход, които са обект на специална закрила. За земеделските продукти тази тенденция се конкретизира по-специално с приемането на Регламент № 2081/92, който според съображенията си е насочен по-специално към задоволяване на очакванията на потребителите, свързани с качеството на продуктите и със сигурния им географски произход, както и към това да се подпомогне получаването на по-добри доходи от производителите при условията на честна конкуренция в замяна на действително усилие за подобряване на качеството (вж. в този смисъл Решение по дело Ravil, посочено по-горе, точка 48, както и Решение от 20 май 2003 г. по дело Consorzio del Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita, C-108/01, Recueil, стр. I-5121, точка 63).

110 Наименованията за произход попадат в обхвата на правата на индустриална и търговска собственост. Приложимата правна уредба защитава техните носители срещу злоупотреба с тези наименования от трети лица, които искат да извлекат облага от придобитата от тях репутация. Целта им е да гарантират, че обозначеният с тях продукт произхожда от определена географска зона и има определени специфични характеристики. Те могат да се радват на голяма репутация сред потребителите и да представляват съществено средство за спечелване на клиентела за производителите, които изпълняват условията за използването им. Репутацията на наименованията за произход зависи от образа им сред потребителите. Самият този образ зависи преди всичко от особените характеристики и по-общо от качеството на продукта. Именно качеството се намира в края на краищата в основата на репутацията на продукта. Във възприятието на потребителя връзката между репутацията на производителите и качеството на продуктите зависи освен това от убеждението му, че продуктите, продавани с наименованието за произход, са автентични (Решение по дело Ravil, точка 49, посочено по-горе, както и Решение по дело Consorzio del Prosciutto di Parma и Salumificio S. Rita, посочено по-горе, точка 64).

111 Оттук следва, че приетият въз основа на член 37 ЕО Регламент № 510/2006 представлява инструмент на общата селскостопанска политика, чиято цел по същество е да гарантира на потребителите, че земеделските продукти, обозначени с географско указание, което е регистрирано по силата на този регламент, имат определени специфични характеристики поради своя произход от определена географска зона и следователно предоставят гаранция за качество поради своя географски произход с цел да се позволи на селскостопанските оператори, които са направили действителни усилия за подобряване на качеството, да получат в замяна по-високи доходи и да се попречи на трети лица неправомерно да извличат полза от репутацията, свързана с качеството на тези продукти.

112 Ако беше допустимо държавите членки да позволяват на своите производители — въз основа на национално субективно право, което може да отговаря на по-малко ограничителни изисквания, отколкото поставените в рамките на посочения регламент за разглежданите продукти — да използват на тяхната национална територия едно от означенията или един от символите, които член 8 от Регламент № 510/2006 запазва за регистрираните съгласно този регламент означения, би съществувала опасност посочената гаранция за качество, която представлява основната функция на предоставените по силата на Регламент № 510/2006 права, да не бъде осигурена, което във вътрешния пазар би могло също така да накърни целта за честна конкуренция между производителите на продукти с тези означения или символи, и по-специално би могло да увреди правата, които трябва да бъдат запазени за производителите, направили действителни усилия за подобряване на качеството, за да могат да използват географско указание, регистрирано въз основа на този регламент.

113 Тази опасност от накърняване на основната цел да се осигури качеството на съответните земеделски продукти е още по-съществена, след като, както посочва генералният адвокат в точка 111 от заключението си, за разлика от марките, успоредно не е приета никаква общностна мярка за хармонизиране на евентуалните национални режими на закрила на географските указания.

114 Следва да се направи изводът, че целта на Регламент № 510/2006 не е да установи наред с националните правила, които могат да продължат да съществуват, допълнителен режим на закрила на квалифицираните географски указания по подобие например на въведения с Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 146), а да предвиди еднакъв и изчерпателен режим на закрила на такива указания.

115 Няколко характеристики на режима на закрила, предвиден с Регламент № 2081/92 и Регламент № 510/2006, говорят в полза на изчерпателния характер на посочения режим.

116 На първо място, за разлика от други общностни режими на закрила на правата на индустриална и търговска собственост, като тези за закрила на марката на Общността по силата на Регламент № 40/94 или на сортовете растения по силата на Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15, стр. 197), процедурата за регистрация по Регламент № 2081/92 и Регламент № 510/2006 се основава на разпределение на правомощията между съответната държава членка и Комисията, тъй като решението да се регистрира дадено означение може да се вземе от Комисията само ако съответната държава членка ѝ е изпратила заявка за тази цел и тъй като такава заявка може да се направи само ако държавата членка е проверила, че е обоснована (Решение от 6 декември 2001 г. по дело Carl Kühne и др., C-269/99, Recueil, стр. I-9517, точка 53).

117 Следователно националните процедури за регистрация се включват в общностната процедура за вземане на решение и представляват съществена част от нея. Те не могат да съществуват извън общностния режим на закрила.

118 Що се отнася до общностната процедура за регистрация, също така е показателно, че съгласно член 5, параграф 6 от Регламент № 510/2006, която разпоредба е по същество еднаква с член 5, параграф 5 от Регламент № 2081/92, в редакцията след добавяне на текст в този регламент с Регламент № 535/97, държавите членки могат да предоставят на своя отговорност временна национална закрила до вземане на решение по заявката за регистрация.

119 В това отношение Съдът впрочем е постановил, че от тази разпоредба следва, че при въведената с Регламент № 2081/92 система правомощието на държавите членки да вземат решения, дори и с временен характер, които дерогират разпоредбите на посочения регламент, произтича от изрични правила (Решение по дело Chiciak и Fol, посочено по-горе, точка 32).

120 Както генералният адвокат посочва в точка 102 от своето заключение, разпоредба с такова естество не би имала никакъв смисъл, ако държавите членки можеха във всеки случай да запазват собствените си режими на закрила на наименованията за произход и географските указания по смисъла на Регламент № 2081/92 и Регламент № 510/2006 и да съвместяват съществуването им с тези регламенти.

121 На второ място, за изчерпателния характер на режима на закрила, предвиден с Регламент № 2081/92 и Регламент № 510/2006, свидетелстват и преходните разпоредби, предвидени за съществуващите национални означения като разглежданото в главното производство чешко означение „Bud“.

122 Така член 17 от Регламент № 2081/92 предвижда т.нар. опростена процедура за регистрация на националните означения, защитени по силата на закона в държавата членка, която е поискала тяхната регистрация, или утвърдени вследствие на употреба в държавите членки, в които не съществува система за закрила (Решение от 25 юни 2002 г. по дело Bigi, C-66/00, Recueil, стр. I-5917, точка 28).

123 Предвидено е, че ако тяхната регистрация се поиска в шестмесечен срок, при определени условия националната им закрила може да се запази за преходен период от пет години в съответствие с член 13, параграф 2 от посочения регламент, който период впоследствие е удължен с Регламент № 535/97 с още пет години.

124 Тъй като специфичният режим за временна закрила на съществуващи национални означения е отменен с член 1, точка 15 от Регламент № 692/2003, с Регламент № 918/2004 Комисията предвижда преходни разпоредби в областта на националната закрила на наименованията за произход и географските указания, съществуващи в десетте държави, станали държави членки при предпоследното разширяване на Европейския съюз, които разпоредби възпроизвеждат точно предвидените за петнадесетте стари държави членки.

125 Тези разпоредби са от особено значение в настоящия случай, тъй като според запитващата юрисдикция означението „Bud“ е съществувало по това време в Чешката република като географско наименование.

126 В Регламент № 918/2004 е предвидено, че националната закрила на наименованията за произход и на географските указания по смисъла на Регламент № 2081/92, съществуващи в десетте нови държави членки към 30 април 2004 г., може да бъде запазена, ако в същия срок от шест месеца се направи заявка за регистрация пред Комисията. Все пак, тъй като опростената процедура вече не съществува, Регламентът предвижда, че когато заявката за регистрация е изпратена в този шестмесечен срок, националната закрила може да се запази до вземането на решение от Комисията.

127 Следователно този регламент потвърждава по отношение на десетте нови държави членки това, което се е отнасяло за петнадесетте стари държави членки, а именно, че националната закрила на съществуващите квалифицирани географски указания е позволена само ако отговаря на условията, определени в специално предвидените за тези указания преходни правни норми, едно от които е в шестмесечен срок да се подаде заявка за регистрация, което чешките власти са пропуснали да направят по отношение на разглежданото в делото по главното производство означение „Bud“.

128 Тези специфични режими, и в частност изрично предоставеното при определени условия разрешение на държавите членки да запазят временно националната закрила на съществуващите квалифицирани географски указания, обаче трудно биха били разбрани, ако общностният режим на закрила на такива указания имаше неизчерпателен характер, което би означавало, че държавите членки във всеки случай биха съхранили неограничена свобода да запазват такива национални субективни права.

129 С оглед на гореизложеното на втория въпрос следва да се отговори, че предвиденият в Регламент № 510/2006 общностен режим на закрила има изчерпателен характер, така че този регламент не допуска прилагането на режим на закрила, предвиден с договори между две държави членки, като разглежданите двустранни договори, който предоставя на означение, признато съгласно правото на държава членка като наименование за произход, закрила

в друга държава членка, в която тази закрила се търси действително, макар да не е била подавана заявка за регистрация на наименованието за произход съгласно посочения регламент.

130 Предвид този отговор на втория въпрос на третия въпрос не следва да се отговаря.

По съдебните разноски

131 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) От точка 101 от Решение по дело Budějovický Budvar (C-216/01) следва, че:

— **за да определи дали означение като разглежданото в главното производство може да се приеме за просто и непряко указание за географски произход, чиято закрила съгласно разглежданите двустранни договори може да се обоснове с оглед на критериите на член 30 ЕО, запитващата юрисдикция трябва да провери дали съгласно фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република това означение, макар като такова да не**

е географско наименование, е най-малкото в състояние да информира потребителя, че обозначеният с него продукт произхожда от район или място на територията на тази държава членка,

— **запитващата юрисдикция трябва освен това да провери, също с оглед на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република, дали, както е посочено в точка 99 от споменатото решение, към датата на влизане в сила на разглежданите в главното производство двустранни договори или след нея разглежданото в главното производство означение не е придобило родов характер в тази държава членка, след като в точки 99 и 100 от същото решение Съдът на Европейските общности е постановил, че целта на установения с тези договори режим на закрила е свързана с опазването на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 30 ЕО,**

— **при липса на каквито и да е общностни разпоредби по въпроса, запитващата юрисдикция трябва да реши в съответствие със своето национално право дали следва да възложи проучване на общественото мнение за изясняване на фактическото положение и преобладаващите схващания в Чешката република с цел да провери дали разглежданото в главното производство означение „Bud“ може да се квалифицира като просто и непряко указание за географски произход и дали то не е придобило родов характер в тази държава членка. Също така с оглед на националното право, ако приеме за необходимо да възложи проучване на общественото мнение, запитващата юрисдикция трябва за целите на тези проверки да определи процента от потребители, който се счита за достатъчно показателен, и**

— **член 30 ЕО не поставя конкретно изискване относно качеството и продължителността на използване на дадено означение в държавата членка по произход, за да бъде неговата закрила обоснована с оглед на посочения член. Въпросът дали такова изискване се прилага в рамките на делото по главното производство трябва да се реши от запитващата юрисдикция с оглед на приложимото национално право, в частност с оглед на предвидения с разглежданите в главното производство двустранни договори режим на закрила.**

2) **Предвиденият в Регламент № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни общностен режим на закрила има изчерпателен характер, така че този регламент не допуска прилагането на режим на закрила, предвиден с договори между две държави членки, като разглежданите в главното производство двустранни договори, който предоставя на означение, признато съгласно правото на държава членка като наименование за произход, закрила в друга държава членка, в която тази закрила се търси действително, макар да не е била подавана заявка за регистрация на наименованието за произход съгласно посочения регламент.**

Подписи